IŞIĞIN ANAHTARI

ALLAH'ın adıyla başlarım

ALLAH'ın adıyla selamlarım.

Birçok duygunun kendi içinde yaşandığı, kalabalıkların yalnızlığı ve bir bütünün parçalarından kesitlerle her birimizin kendinden bir şeyler bulabileceği, maskenin çıkarılmış halidir bu mektuplar…

Zamansız çiçek açmazdı,

Gün geldi

Çiçekler meyveye durdu.

Her şeyin bir bedeli,

Mutluluğun, huzurun ise şifresi vardı.

Çölde yürümek gibi zordu.

Kolsuz kapılar vardı.

O kapıların ise, bir tane anahtarı vardı.

Anahtar nerede mi?

Satır aralarında saklı...

1. BÖLÜM

Kimsin sen?

Gülümseyen bir çift göz mü?

Yoksa gözlerden süzülen bir inci tanesi mi?

Kaç tane masken var senin?

Kişilere göre, duruma ortama göre takındığın, ya da çıkardığın.

Kimsin sen?

Kalabalıklarda kendini yalnız hisseden mi?

Yoksa yalnızlığı tercih eden mi?

Sahi nedir yalnızlık?

Yalnızlık hissi neden?

Yalnız olduğunu zannettiğinden mi, ya da yalnız olmadığını bilip yine de kendine ısrarla yalnız olduğunu söyleyen mi?

Kimsin sen?

Sana yaşatılan hayatı beğenmeyen, ya da başkalarının seni yaraladığını zannedip hayata küsen.

Kimsin sen?

Rüyada olduğunu unutup boş yere hüzünlenen, ya da rüyada olduğunun farkında olup yine de alışıla gelmiş düşünce kalıplarından kurtulmak istemeyen.

Kimsin sen?

Ayşe mi?

Fatma mı?

Ali mi?

Ahmet mi?

Hayır, bunlarda değilsin sen.

Bu isimleri sana takan,

Annen.

Ama sen Ayşe Fatma değilsin.

Ali Ahmet de değilsin.

Sen bu dünyaya neden geldin?

Kimsin sen?

Yeri geldi düştün,

Yeri geldi emekledin; yaralandı, kanadı dizlerin,

Yeri geldi güldün,

Yeri geldi hüzünlendin.

Tam battım dediğin yerde, tekrardan ayağa kaldırıldın.

Bazen çaresizliğin dibine vurdun, hiç çıkamayacaksın sandın, ama tam da umudun bittiği yerde birden aydınlanıverdi gün ve değişiverdi her şey değil mi?

Ayağa kalktın (Kaldırıldın)

Sorunlar biriktirdin.

Türlü türlü şeylerle kendini oyalamaya çalıştın.

Ama olmadı değil mi?

Dost aradın durdun.

Yara bere içinde kaldın.

Aslında hiç yalnız değildin. Yanındaydı Rabbimiz her daim.

Ama o kadar çok meşguldük ki dünya hayatında, içimizdeki sesi duyamadı kulaklarımız.

Çok düştük kalktık (kaldırıldık) kalktığımızı sandık.

Biz miydik ayağa kalkan?

Biz miydik yaşama mücadelesi verdiğini sanan?

Biz miydik Rabbimizin bize verdiği emanetleri büyüten? Büyüttük sandık.

Rabbimiz Büyüttü.

Güç verdi.

Kolaylaştırdı.

Ben rızkınıza kefilim dedi evet.

Lüksünüze değil…

Hep daha iyisi, daha fazlası derken dünyaya gönderiliş amacımızı bilemedik. O kadar yoğunduk ki;

Kapılıp gittik.

Günler ayları, aylar yılları kovaladı. Herkes bir müddet bizimle yol gitti. Eş, dost, arkadaş bize eşlik etti. Ve görevi biten gitti. Biz kayıp

verdiğimizi zannettik. Oysaki her şey, herkes bizim ilerleyebilmemiz için birer vesileydi.

Hiçbir şey tesadüf değildi. Ve her şey bizlere birer öğretiydi.

Uzun ince bir yoldayız.

Bu yolun neresindeyiz

Yavaş yavaş da olsa ilerlemeye çalışan mi?

Yoksa çıkmaz sokaklar da kısır döngü demi?

Şimdi kalk, bir silkelen ve her daim seninle olan, seni asla terk etmeyen, en büyük dostun olan Rabbine dön. Duy sesini.

Sen dost olmaya bak ki onunla,

Kapansın tüm yaraların. Tut Rabbinin ipini sıkıca ve düş rengârenk gökyüzünün içine.

Kimsin sen?

Kayığını kendi çeken mi?

Yoksa birilerinin kayığını çekmesini bekleyen mi?

Kimsin sen?

2. BÖLÜM

Kiminle oturup kalktığına dikkat et

Kiminleysen onun fıtratına benzersin...

Kimim?

Kiminleyim?

Tüm hayatı yurt dışında geçmiş, sadece çocuklara adanmış bir hayat.

İş, ev, çocuklar.

Nefes alan bir siluet.

Hayat bundan ibaret.

Ve siluetler...

Bulunduğum çevre herkes kendince hayata tutunmaya çalışan anneler. Kahveler, kumarlar, kahvede pazarlanan bayanlar. Gece yarısı sokağa atılan, şiddete maruz kalan anneler. Kadın koruma evine sığınanlar, içki kumar uyuşturucu bağımlılığı olan eşler babalar var. Baba eve geldiği zaman hemen odalarına çekilen masum çocuklar.

Oğlum 3 yaşında.

-Anne babam beni neden sevmiyor?

-Falanın babası onu hep omuzlarında gezdiriyor.

-Olur mu oğlum öyle şey, baban seni çok seviyor. O seni uyurken seviyor şımarmasın diye.

-Hım tamam anne…

Ertesi gün;

-“Anneee.”

-“Efendim oğlum.”

-“Anneler yalan söylemez değil mi anne?”

-“Evet oğlum söylemez.”

-“Ama ben dün gece uyuma numarası yapmıştım babam beni sevmedi...”

Biran ne diyeceğimi şaşırıyorum ve diyorum ki "Oğlum o senin numara yaptığını anlamış da o yüzden sevmemiş." diyor sarılıyorum sıkıca.

Oğlum okula başladı. Zil çalıyor kapıyı açıyorum.

İlk soru:

-“Anne babam evde mi?”

-“Yok oğlum daha gelmedi.”

Bir sevinç çığlığı atıyor oğlum “yuppiiiiiii” diyerek eve giriyor.

O seviniyor bense kahroluyorum.

Yıllarca bu şekilde birbirine tutunmaya çalışan, gün geçtikçe yaşamakta zorlanan, hastalanan, antidepresanlara sarılan anneler. Bunlardan biride kısaca benim. Kendini haplarla uyuşturan, yoksa bu hayata katlanamayan. Her hapı bıraktığımda ayrılmak istiyorum. Aileden birileri araya giriyor. Çocukları öne sürüyor, beni devam etmem için razı ediyor ve yine antidepresanlara başvuruyor uyuşuyorum...

Oğlum 15 yaşında diğer oğlum ise 8. Büyük oğlum okuldan geldi hemen odasına çekildi. Dış kapının camı kırık mutfaktayım. Etraf da kırık dökük. Babası bağırıyor çıkıp gidiyor ben ağlıyorum. Oğlumun odasının kapısını açtığımda onu yatakta oturmuş bir vaziyette, öfkeli, ellerini yumruk yapmış bir şekilde görüyorum.

-“Anne yetmedi mi hala ne zaman gideceksin bu evden bak kendimi çok zor tutuyorum onu dövmemek için. Dayanamıyorum artık sana yaptıklarına” diyor. Oğlumun bu sözleriyle kafama balyoz yemiş gibi kendime geliyorum. Doğru söylüyordu. Bu şekilde bir hayat sürmekle çocuklara da çok büyük zararlar vermiştim. “Tamam, oğlum.” dedim ilk fırsatta gideceğiz birlikte.

Ve o günün akşamı gece 23.00 de. Yine bir kavga ayağımda ev terlikleriyle oğlumu da yanıma alarak hızla koşarcasına evi terk ediyoruz...

3. BÖLÜM

Bir telefon geliyor sığınma evinden. Alman arkadaşım arayan:

“Buraya bir Türk bayan geldi. Almanca bilmiyor hep ağlıyor. Ne derdi var bilmiyoruz hemen gelebilir misin?” diyor.

Hiç unutamadığım birçok yaşanmışlıktan sadece bir tanesi. Gidiyorum. Genç bir bayan burada yaşayan biriyle evlenerek Türkiye’den buraya gelmiş. Hiç Almancam yok diyor. Eşinin uyuşturucu bağımlısı olduğunu, kendisini çok dövdüğünü, merdivenlerden itip 5 aylık bebeğinin, karnında ölmesine sebep olduğunu söylüyor. Hastanedeyken komşulardan birisi yanına gelmiş “Bir daha seni dövdüğünde camı aç ve ‘hilfe’ diye bağır.” demiş. Hilfe imdat, yardım anlamında. Tek öğrendiği Almanca kelime: Hilfe. Bu şekilde bağırdığını, polislerin gelip kendini oturduğu yerden alıp evine çok uzak bir şehirde olan bu eve yerleştirdiklerini, Türkiye’de yaşayan annesini aramak istediğini söylüyor bana ağlayarak. Evlenince düzelirmişmiş düşüncesiyle evlendirilen bay ve bayanlar. Birçok annenin evladını mutlu mesut zannettiği, gerçekte ne yaşadığını bilmediği, çaresiz nice gözü yaşlılarla tanıştım yurt dışında. Ne canlar yanmıştı. Kumar içki ve uyuşturucu bağımlılığı…

Yıllar sonra daha iyi anlayacaktım bu yaşanmışlıkların nedenlerini.

4. BÖLÜM

Bu arada çevredeki sorunlar da çok şiddetli. Tanıdıklar da aile sorunları yaşıyor. Kimi kahveyi basıyor kimi evden kaçıyor kimi sokağa atılıyor. Biri arıyor gece yarısı ağlayarak, “Eşimle tartıştık beni bir yerde arabadan indirip gitti.” Çok korkuyorum ne olur gel beni al. “Neredesin?” diyorum “Bilmiyorum.” diyor. Etrafına bakmasını söylüyorum neler var tarif et diyerek. Ve gidip buluyorum. Arkadaş bir müddet bende kalıyor ve eşine geri dönüyor. Bir müddet sonra başka biri, gece yarısı arıyor ağlayarak eşim beni boğuyordu çok zor kurtuldum diyor bana geleceğini söyleyerek. Oda bir müddet kalıyor ve yine geri dönüyor.

Aylar sonra yine bir telefon biri arıyor. Uyuşturucu bağımlısı olan ayrıldığı eski eşi, eğer kendisine geri dönmezse şöyle yapacağım diyerek tehdit etmiş. “Çok korkuyorum.” diyor. “Bana gelebilirsin.” diyorum. “Seni biliyor kapıya dayanır uzakta bir yer varmış orada bizi bulamaz oraya gitmek istiyorum.” diyor.

Yine aile faciası: Adam eşini çocuğunun gözü önünde öldürüyor. Çocukları Alman hükumeti alıp daha sonra yeni ailelerine veriyor. Baba kızını sokak ortasında öldürtüyor. Benim yaşadığım çevredeki en büyük aile sorunları içki, kumar, uyuşturucudan kaynaklıydı dinlediğim.

Şiddet unsurları...

5. BÖLÜM

Günümüzde birçoğumuzun hafife aldığı, merak sardığı fal ile ilgili ve bir çoğunluğun da “Ben inanmıyorum ki ya öylesine baktırıyorum işte.” gibi söylemleri, bilmeden yapılan yanlışların inşallah tekrarlanmaması ümidiyle gidiyorum yine eskilere... Evdeyim. Fiziken çökmüş bir durumda çalışamıyorum. O kadar çok boş zamanım var ki. Bir .... falı varmış herkesin dilinde. Hayatim nasıl devam edecek? Şu söylemi olacak? Böyle mi gibi gaybdan bilgi alma merakıyla bilinçsizce ki gayb Allah'a mahsustur... Rabbim beni affetsin. Adeta ezberliyorum kitabı ve kartları. Günlerim fal bakmakla geçiyor bu arada gelen gidenler de oluyor “Bana da bakar mısın?”

Günler bu şekilde devam ederken günlerden bir gün Kadir gecesi bir rüya gösteriyor güzel Rabbim. Rüyamda da Kadir gecesi. Gökyüzünden bir delik açılıyor koyu yeşilimsi, başıma gökten minik minik taşlar atılıyor. O delikten bir ses diyor ki : “Ne zaman bırakacaksın bu falı? Bırakman için illa başına çok büyük bir bela mi gelmesi lazım?” diyerek uyarılıyorum.

Aman Allah’ım diyorum affet ne olur bir daha yapmayacağım. O kadar etkileniyorum ki bu rüyadan, uyandığımda tüm kartları çöpe atıyorum. Uyaran Rabbime hamdolsun. Ya uyarmasaydı ne olurdu halim diyorum.

Yüce Mevla’mız Kuranı Kerim’de fal, büyücülük hakkında şöyle bahsetmiştir:

– “De ki: ‘Göklerde ve yerde olan gaybı, Allah’tan başka bilen yoktur.” (Neml, 27/65)

– “De ki: Size ‘Allah’ın hazineleri elimdedir demiyorum, gaybı da bilmiyorum…” (En’âm, 6/50),

– “Eğer gaybı bilseydim, daha fazla hayır yapardım…” (A ‘râf, 7/188)

Peygamber Efendimiz hadis-i şeriflerinde fal ve büyücülük hakkında şöyle bahsetmiştir:

– “Her kim bir arrafa gidip de ona bir şey sorarsa, kırk gecelik namazı kabul olmaz.” (Müslim, Selâm, 125)

– “Kim bir kâhine gider, dediklerini doğrularsa; şüphesiz ki Muhammed’e indirilmiş olanı inkâr etmiş olur.” (Ebû Dâvûd, Tıb, hadis no: 3904).

– “Kâhinler bir şey değildirler.” (Müslim, Selam 123)

6. BÖLÜM

Öyle zor geliyordu ki hayat. Önce antidepresanlar da aradım çözümü içip uyusam ve bir daha hiç uyanmasam bitse her şey zaten niye hala yaşıyorsam gibi düşünceler içindeydim. Bu psikoloji ve antidepresanların da etkileriyle intihar düşünceleri de baş göstermişti. Ara sıra Allah ile konuşurdum. Bana yardım etmediğini düşünür, bazen de ağlar sorular sorar cevaplar beklerdim büyük bir hayal kırıklığıyla. Rabbim aslında bana o kadar çok cevap vermiş ki sorularıma, ben anlamamış sağır kör kalmışım. Çok uzun bir süre sonra ancak idrak edebilmişim. Bir gün yine sordum.

Hayattan beklentisi olmayan ne yapar diyerek Google yazdım. Karşıma bir yazı çıkmıştı. İnsanlar Allah'ı zikrettiğini, hayatlarının mucize bir şekilde değiştiğinden bahsediyorlardı. Aman Allah'ım dedim, bana gösterilen rüyaları hatırlamaya düşünmeye başladım. Kişilerin bahsettiği "La ilahe illallah" zikriydi.

Rabbime soruyorum Rabbim çok dardayım. Ne uyku var ne huzur ne de halim. Ne yapmalıyım bilmiyorum. Herkes dualardan bahsediyor. Hangi duayı okusam da iyileşsem bana bildirsen ne olur yardım et...

O gece bir rüya gösteriliyor. Tanımadığım bir yerde, camideyim. Orada herkes la ilahe illallah diyor. Bende la ilahe illallah demeye başlıyorum. Uyanıyorum la ilahe illallah in anlamını bile bilmeden, araştırmaya bile gerek görmeyip hafife almışım. Rabbim beni affetsin. Cevap gelmiş farkında değilim. Sanıyorum ki, herkesin dediği gibi bilmem kaç kez şu duayı oku diyecek Rabbim. (Sayılı ne duyduysam denemiş sonuç alamayınca belki başka bir dua vardır diyerek Allaha sormaktaydım.)

Aradan yine bir zaman geçiyor. Yine çok darda, çok huzursuz, elimi kolumu kımıldatamayacak kadar yorgun, bitkinim. Yine soruyorum Rabbim ne olur göster ne okumalıyım? Yine bir rüya… Bana tanımadığım kişiler bir şeyler yediriyor yine "La ilahe illallah de." diyorlar uyanıyorum. Halim gelmiş seviniyor, günlerdir yapamadığım işlerimi yapıyorum. Yine zaman geçiyor yine bir rüya yüzlerini göremediğim 2 kişi beni alıp gökyüzüne çıkarıyor. Gökyüzü beyaz sisler içinde sadece sesler duyuluyor koro halinde. Şarkı söyler gibi…

La ilahe illallah

La ilahe illallah

La ilahe illallah

İçimde yine bir huzur oluşuyor, hep orada kalmak istiyorum. Sonra o kişiler diyor ki “Şimdi de dünyayı aşağıyı gör.” “Hayır, ne olur beni dünyaya göndermeyin ben burada kalayım.” Diyorum. “Olmaz.” diyorlar beni alıp bu kez dünyaya aşağıların aşağısına bırakıyorlar. Toprak yarılıyor Aşağılara doğru inerken, gerçekte de yaşadığım hüznü yaşıyor acı içinde hissediyorum. Diyorum ki demek ki dünya bir cehennemmiş. Başlıyorum Rabbimizi zikretmeye kulaktan dolma dinimi araştırıp öğrenmeye. Çoğunluğun yaşadığı şekli din zanneden, bir türlü bu durumu kabullenemeyen ben.

Öfkeliyim kırgınım. Din böyle olmamalı.

Sen açıksın, sen şöylesin, sen böylesinler…

Ve daha birçok dışlanmışlıkların neticesinde daha da uzaklaşmış olan ben. Bu duruma göre hükmederek araştırma gereği bile duymadan, başörtülülere de düşman kesilen ben birçok benler de var.

Başladım dini araştırmaya. Paylaşacağım bu iki ayet beni çok etkilemişti. Hiç Kuran’ı okumamış, kulaktan dolma birkaç bilgiye sahip olan ben, şuan Allah’ı hiç tanımamış, onu sadece anlatılanlara göre kafamda biçimlendirmiş, yakıcı, azap edici, emredici bir Rab olarak benimsemiş olmanın mahcubiyeti içindeyim.

Bu ayetleri hayranlıkla okudum.

Hicr suresi 39, 40. Ayet:

İblis, "Rabbim! Beni azdırmana karşılık, ant olsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracağım" dedi.

İhlas erdirilmiş kulların hariç diyor ayette. Yani biz Rabbimizi anarsak bize dokunamıyor Allah’ın izniyle. Rabbimiz tevhit (la ilahe illallah) benim kalemdir diyor.

Rad Suresi 28. Ayet:

"Onlar, iman eden ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşan kimselerdir. Bilin ki kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur."

Bu ayette de açık ve net Rabbimizi anmakla ancak kalplerimizin huzur bulacağını söylemektedir. Evet yine gittim ta eskiden yaşamış olduğum bazı günlere. Zikir yok dua yok kimsenin görmediği duymadığı şahıslar ve sesler duyuyor onlarla uğraşıyor, geceleri kendimi mezarlıklarda buluyorum. Oralara ne zaman nasıl gittiğimi bilmeden. Sisler içinde her yer ve hafif bir yağmur çiseliyor, yürüyorum nereye gittiğimi bilmeden. Birden evimde koltukta oluyorum. Rüya görmüş olduğumu düşünürken, aklıma yağmur geliyor. Eğer ceketim ıslaksa gerçek kuruysa rüya gördüm diyerek ceketime dokunuyorum ceketim ıslak. Tüylerim ürperiyor. Rüyayla gerçeği bu şekilde ayırt etmeye çalışıyorum. Bazen birileri boğazımı sıkıyor, boğuluyor, bayılıyorum. Krizler geçiriyor, yerlerde kıvranıyorum. Kimileri aklımı kaçırdığımı söylüyor, kimileri ise büyülendiğimi. Kendimde değilim. Nereye çekseler gidiyorum ruh gibi. Falan yerde hoca varmış beni alıp götürüyorlar. Dualar okunuyor daha çok fenalaşıyorum. Sonra başka hoca sonra yine başkaları. Bazen biraz rahatlama oluyor ama çok kısa sürüp yine eski halime dönüyorum. Bu şekilde yıllarca yaşadım. Antidepresanlar faydasız. Dualarsa geçiciydi. Dua okunsa kaçıyor. Yoksa fenalaşıp krize giriyordum. Bir gün arkadaşım mevlit yapacağını söyleyerek benden yardım istedi. Dedim ki "Yardım etmek isterim ama dua okunurken fenalaşıyorum insanlar beni öyle görsün istemiyorum."

Sen okunurken diğer odada yalnız oturursun deyince tamam demiştim. Dualar edilirken o dadan duyduğum için yine krize girip bayılınca, birileri bu kez de beni papaza götürmek istediler. Kabul etmedim. Ama onlar daha sonra ayarlamış. Birkaç kişi beni zorla kiliseye papaza götürdüler. Daha kiliseye girerken fenalaşmıştım. Dışarı çıkarıp hava aldırdılar. Papaz beni okurken yine krize girip bayılmışım. Kendime geldiğimde papazın ne okuduğunu sordum. Ortodoks'tu papaz. "Cin çıkarma duası okudum sizin içinizde cin var." dedi. Bizi bir Ortodoks bayana gönderdiler. Bayan elime haç işareti yaptı ve bir de boynuma hızla haç işareti takınca, O arada sanki bir şey beni itmiş duvara yapıştırmış yine krizler geçirmiştim. Ne kadarda dinimi yaşamıyor olsam da ben Hristiyan değilim ki

haçın boynumda ne işi var diye çok üzülmüştüm. İki hafta nefes darlığı yaşadım boğuldum. Ölüyorum sanmıştım. Çok sıkıntılı bir süreçti. Papazın bana dediği "Allah'a yakın olmaya bak yoksa ölene kadar bu cinlerden kurtulamazsın. Bir müddet sonra yine geleceklerdir." demişti. Kısa bir süre ilk rahatlamadan sonra yine gelmişlerdi. Evde fişler çekiliyor, ışıklar açılıp kapanıyor, bardaklar masada geziyordu. O aralar evime gelen misafirlerde görünmez bir elin, kendilerinin boğazını sıktığını, boğulduklarını söylemiş, çok korkmuş bir daha evime gelmemişlerdi. Ayetlerde Rabbim bizlere bildirmiş. Allah'ın zikrinden yüz çevirenin dostu şeytandır. Tevhit zikrine başladığımdan itibaren içim huzurla dolmuştu. Bir mucize olmuş, sanki yeniden doğmuştum. Allah'a şükrediyor onu tanımaya çalışıyor, tanıdıkça aslında ne kadar güzel, sevgi dolu, merhametlilerin en merhametlisi olduğunu, yakıcı, azap edici değil, her daim kuluyla birlikte, onu uyandırmak için sınavlara soktuğunu, asla terk etmemiş affetmek için bin bir vesileler sunduğunu, idrak ediyordum. Tam dibe düşmüş, boğulurken ben tutup çıkarıvermişti beni kör kuyuların derinliğinden. Yine bir ayet çıkıyor karşıma:

Taha Suresi 124. Ayet:

"Kim Ben'im zikrimden yüz çevirirse, bilmelidir ki onun için bunalımlı bir yaşam vardır. Kıyamet günü de onu kör olarak haşrederiz..."

Bunalımlı bir yaşam. Hangimiz bunalımda değiliz ki değil mi? Rabbimiz bize her şeyin nedenini, sebebini, Kuran-ı Kerim'de bildirmiş, kurtuluş yollarını da göstermiş, okumadığım için bilememiş, hatalarla dolu yaşamımı, cehenneme cevirmişim. Cehennem deyince sırf ahiret hayatı gelirdi aklıma bir çoğunluk ta da aynı olduğu gibi. Cennet, cehennem burada içimizde de yok mu?

Bir yaprak gibi savruluyor uz oradan oraya sebebini bilmeden. Hacivat'la Karagöz gibi oynuyor oynatılıyoruz. Hiç bir şeyin, sebepsiz olmadığını öğreniyorum. Karşımıza çıkan hiçbir şey tesadüf değil, her şey birer öğreti. Öğrenene kadar bir kısır döngü. Ne zamanki aldık içinden alacağımızı, işte o zaman, değişiveriyor her şey. Çıkıyoruz o devamlı tekrar eden döngüden. Kişiler değişse de yaşananlar aynı değil mi? Öğretmenlerimiz. Vesilelerimiz. Çek kulu aradan görünsün yaradan. Yunus Emre dizisini izlemiştim tavsiye üzerine. Tekkede bir Molla Kasım vardı. Birde Derviş Yunus.

Başlangıçta daral geçirmiştim ya bu Kasım da her şeye maydanoz olmasa olmazmış demiştim. Sanki Molla Kasım olmasa daha güzel olacakmış gibi her şey. Tövbe haşa. Ama daha sonraları ise, izledikçe, Molla Kasım'ın, Yunus Emre'nin bu seyru süluk yolunda ilerleyebilmesi için, gerekli olduğunu. Yanmadan, kavrulmadan, yıpranmadan, sabretmeden, şikâyet etmeden, nefis nasıl terbiye edilecekti ki? Molla Kasımlar hep vardı. Olacaktı, olmalıydı. Yoksa nasıl geçilirdi ki sınavlar? Kimileri bizim Molla kasımımız, bizse kim bilir kimlere Molla Kasım olacaktık. Molla Kasım şeriatta devam ederken, Yunus ise Hakikate doğru ilerliyordu. Bu yol gönül işiydi. Akılla girilip akıldan çıkılır deli olmadan veli olunmaz derlerdi.

Veliyse zaten ben veliyim demezdi.

7. BÖLÜM

Zikirle birlikte arkadaşlar edinmiştim. Her şey çok güzeldi. Büyük bir topluluk hepimiz kardeş gibi, sevgi dolu, güzel insanlarla beraberdim. Hemen hemen hepsi çok zor günlerden geçmiş, Rabbimizi zikrettiklerinden itibaren de hayatlarının pozitif yönde değiştiğini söylüyorlardı.

Allah sevgisinden bahsediliyor, Allah'ı anan kişilere güzellikler yaşatıldığından bahsediyorlardı. İnanması güç şeylerdi. Yaşanmadan bilinmezdi. Pek inanamamıştım anlatılanlara. Rüyalarda sahabeler zatlar görülüyormuş. Bir gün rüyamda bir zatla tanıştım bana isminin Bilal'i Habeşî olduğunu söyledi. İlk işim internete o ismi yazmak olmuştu. Bilal'i Habeşî hazretleri gerçekten varmış. Ezanı ilk okuyan kişi olarak anlatılıyordu bu rüya beni çok etkilediğinden saatlerce ağlamıştım. Demek ki Rabbimizi anmak çok büyük bir lütuftu. Allah kendini anan tüm kullarının hayatını kolaylaştırıyormuş. Bana bir adım gelene ben 10 adım gelirim diyormuş yüce Rabbimiz. Rüyalarım güzelleşmiş kâbuslar bitmişti.

Araştırmaya öğrenmeye çalışıyordum dinimizi. Bu zaman diliminde bana can yoldaşı olan, her biri birbirinden güzel, saf temiz kalpli dostlarım, onlarda yeni yeni dinimizi öğrenmeye çalışıyorlar, öğrendiklerini benimle de paylaşıyorlardı. Rabbim hepsinden razı olsun inşallah. Zikir bu yoldaki ilk adımım. Şükürler olsun nasıp eden Rabbimize. Kardeşlerimle hiç bir sorunum olmamıştı. Hepsi ilme aç öğrenme hevesindeydi.

Peygamber efendimiz Hz. Muhammed Mustafa(sallallahu aleyhi vesellem) veda hutbesinde, Kuran'a ve sünnete göre yaşamamızı tavsiye ediyor bu şekilde sapıtmazsınız diyordu. Gurubun lideri olarak bilinen Kurana ve Sünnete göre yaşadığını öne süren şahıs ise, sünnet olan hacamata gerek olmadığını daha sonralarda istihare namazına da gerek olmadığını söylemişti. Oysaki bunlarla ilgili birçok Hadis-i Şerif vardı. Peygamber Efendimiz(sallallahu aleyhi vesellem) emretmişti. Neden gerek olmasındı ki? Bu şahısla ilgili bazı şeyleri sorgulamaya başlamıştım. Gurubun lideri yurt dışına da gelince kendisini daha yakından tanıma şansım olmuştu. Gurup arkadaşlarla ilgili suçlamalarda bulunuyor, beddualar ediyordu. Bu suçladığı kişileri tanıyordum. Allah kelamı dışında bir şey konuşmazlardı. Dinimizde kardeş kardeşe beddua edemez

ancak nasihat ederdi. Din nasihattir güzel ahlaktır diyordu sevgili Peygamberimiz(sallallahu aleyhi vesellem)…

Guruptan ayrılmalar başlamıştı. Birçok arkadaşım gidiyor sanki patır patır dökülüyorlardı. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bu şahıs Bir sohbet esnasında bir de sahabelere küfredince neye uğradığımı şaşırmıştım. Nasıl olur diyor bir türlü hazmedemiyordum. Sahabeler cennetle müjdelenmişti. Demek ki Her Allah diyenin peşinden gidilmiyordu.

Ashâb'ım yıldızlar gibidir. Hangisine uyarsanız hidayeti bulmuş olursunuz." (Hadis-i Şerif)

Ashâb'ımdan Birine Dil Uzatana Cenâb-ı Hakk Lânet Etsin hadis. (Buhari)

Sahabeler Cennetle müjdelenmiştir. Artık gurupta kalamazdım. Guruptan ayrılmış yine yalnızlığa gömülmüştüm. Aylarca araştırmış, karşılaştırmış, yanlışlarımı bulup düzeltmeye çalışmıştım. Bilgim yoktu. Yıllarca kalıplaşmış bir kafa yapısını değiştirmekte zorlanıyor, Rabbimizden yardım istiyordum. Araştırmalar neticesinde, Tasavvufun önemini daha iyi algılamıştım. Bu yol da bir rehbere ihtiyaç vardı. Bir bilen üstünde bir bilen vardı. Ben o rehbere nasıl ulaşacağımı bilemiyordum. Rüyalara gelince Rahmani rüyalar olduğu gibi, şeytani ve bilinçaltı rüyalarının da olduğunu öğrenmiştim. Her rüya sâlih değilmiş. Bunu da ancak, kişinin manevi durumuna göre, mürşid-i kâmilin bildiğini ona göre de kişiyi yönlendirebileceğinden bahsediyordu âlimler. Aynen Yunus Emre dizisindeki gibi. Var mıydı öyle birileri bilmiyor tanımıyordum. Kimseye güvenemiyorum. Biri bir şey söylese hemen internette Kuran'a bakıyor, hadislere bakıyor, ehlisünnet büyükleri ne demiş araştırma yapıyor, ona göre bilgilenmeye çalışıyordum. Kafamda binlerce yalan yanlış bilgiler vardı. Yeni bir sayfa açmalıydım. Rabbime yalvardım aylarca, ne olur Allah'ım sen beni mürşidime yönlendir, sen bana göster, buldur diyerek. Hayat devam ediyordu sınavlarla. İçimde bir yangın, öğrenme isteği, yaşama isteği, kafamda da birçok cevabını bulamadığım sorularla.

8. BÖLÜM

Hacıymış, hocaymış…

Ver bana beş bin lira dua yazayım sana, ver bana üç bin lira dua yazayım sana, ver bana on bin lira dua okuyayım sana. Sende büyü var aa falanca büyü yapmış bir de tarif verirler. Düşünürsün o kadar tanıdık içinde elbet çıkacaktır o tarifte biri ve zavallının haberi bile yok atılan iftiradan. Bir de boş yere şüphe duyar, zan beslenir tarifteki kişiye. Söyleyen zaten attı iftirayı. Aldı parayı sattı Rabbinin ayetini.

Yasin Suresi 21. Ayet:

-"Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen o zatlara ki, onlar hidayete ermişlerdir."

Allah muhafaza eylesin denize düşen yılana sarılır misali, ondan bundan medet umarak, sıkıntılardan kurtulma isteğiyle her şeye başvurulmakta. Cin gördüm ses duydum hemen büyüye yormak. Eşimle birden soğudum. Bize büyü yapıldı. İşim gücüm hiç rast gitmiyor gibi gibi düşüncelerle öyle zannetmek. Ben de bir zamanlar hacı hocalarda çözüm bulacağımı umut ederek, direk Allah'tan yardım istemek yerine, araya aracılar katarak kullardan medet ummuştum. Rabbim affetsin, Amin.

Ne kıymetli bir kelime ***"İyyake na'budu ve iyyake nestain.(Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz, Fatiha Suresi 5. Ayet).***

Ne kıymetli bir hazine tevhit la ilahe illallah. 124 bin Peygamberin ortak noktası. La ilahe illallah cümlesi 'Allah'tan başka ilah yoktur.' anlamına gelir. Bu konuda Peygamber Efendimiz(sallallahu aleyhi vesellem) Hazretleri,
"Kıyamet gününde benim şefaatim sayesinde en mutlu olacak insan, kalbinden içtenlik ile, la ilahe illallah diyendir." diye buyurmuştur.

Rabbimin ayeti geliyor yine aklıma.

Zuhruf Suresi 36. Ayet:

-"Her kim Rahman olan Allah'ın zikrinden yüz çevirirse biz ona bir şeytan musallat ederiz. Artık o şeytan onun yakın dostudur."

Fatiha Suresi 5. Ayet:

-“Rabbim yalnız sana ibadet eder yalnız senden yardım dilerim.”

Fatiha Suresi. Kur’an-ı Kerim’in ilk suresi Fatiha övgü ve yüceltilmeye lâyık bir tek Allah’ın varlığı, onun hâkimiyeti, tek mabut oluşu, KULLUĞUN ANCAK ONA YAPILIP O’NDAN YARDIM İSTENECEĞİ, Rabbimizin bizim zikrimize ibadetimize ihtiyacı yok ama ruhumuzun, özümüzün huzurlu ve mutlu olabilmesi için bizim buna çok ihtiyacımız var. Ayetlerde Rabbim bizlere bildirmiş Allah’ın zikrinden yüz çevirenin dostu şeytandır. Tevhit zikrine başladığımdan itibaren içim huzurla dolmuştu bir mucize olmuş sanki yeniden doğmuştum. Allah’a şükrediyor onu tanımaya çalışıyor, tanıdıkça aslında ne kadar güzel, sevgi dolu, merhametlilerin en merhametlisi bir Rab olduğunu, yakıcı, azap edici değil, her daim kuluyla birlikte onu uyandırmak için sınavlara soktuğunu, asla terk etmemiş, affetmek için de bin bir vesileler sunduğunu idrak ediyordum. Tam dibe düşmüş boğulurken ben tutup çıkarıvermişti beni kör kuyuların derinliğinden. Nefsini bilen Rabbini bilir. Rabbini bilen nefsini bilirmiş. Bu kelimeyle tanıştım. Öğrendim ki bir nefis varmış. O nefis tevhitle terbiye olurmuş. Zikirle nurlanırmış kalplerimiz. Zikirden bir kaç gün sonra Rabbim namaz kılma isteği vermişti gönlüme. Namaza başladım günde en az bir ayet de olsa Kuran’ı Kerimi Rabbimin mektubunu, kendi dilimde okumaya başlamıştım. Tanımak bilmek istiyordum. Neden bu dünyaya gönderildiğimi, asıl görevimin ne olduğunu, Yaradan’ın bize gönderdiği kılavuzda ne olduğu, ne yazdığı, ne isterdi, neleri sever, neleri sevmezdi. Hayatımda 1 kez bile merak edip okumadığım Kuran’ın içinde ne yazdığını bilmek hatta öyle bir merak sarmıştı ki, bitirmeden beni yanına alma Rabbim diye dua bile etmiştim. Çok şükür nasip etti okumayı. İlk zamanlar okuduğumda karnım şişiyor, boğuluyordum sanki. İçimdeki şeydi sanırım beni rahatsız hissettiren. Ama bırakmadım okumayı çok şükür ve bir hocamdan öğrendiğim de Allah ondan razı olsun. Bundan sonra abdestsiz hiç gezme diye öğütlemişti beni... İnanıyordum Rabbim beni temizleyecekti. Büyü müdür, cin midir artık her ne ise beni rahatsız eden, kurtulacağıma inanarak devam etmeye çalışıyordum. Aradan 4 buçuk ay geçmişti namaz kılayım ya da Kuran okuyayım karnım balon gibi şiş bir vaziyette. Bir ara ağlamıştım karnım şiş diye ama sonraları şükrettim o anki halime.

Varsın şiş gezeyim ömrüm boyunca, Rabbim sen bana seni anmayı nasip ettin ya şükürler olsun dediğim gün, yine bir rüya gösterilmişti. Rüyamda içimden kanlar parçalar aktı gitti. Ve dedikleri, cinlerden kurtuldun, temizlendin müjdesi verildi. Ne kadar şükretsem azdır. Bir daha ne boğuldum nede karnım şişti. Gece uykularım normal korku yok evham yok aksine içimde tarifi imkânsız bir huzur var ve Rabbimi daha çok daha iyi tanıma isteğiyle araştırmalara devam ediyordum. Teslimiyet, sadece Allahtan istenmesi gerektiğini söylüyordu okuduğum kitaplar. Bu benim bilmediğim bir şeydi. Ayakkabı bağına varana kadar Allah'tan sadece ondan iste. Allah'tan istemeye başladım. Rabbim valizimi nasıl taşıyacağım çok ağır bana yardımcı gönderir misin? Birden biri geliyor valiziniz ağır ben taşıyayım diyor evime çıkarıyor. Eve geliyor teşekkür ediyor ağlıyorum. Ne güzelsin Ya Rab. Rabbimle konuşmaya başlamıştım. Akşam her şey için teşekkür ediyor yatıyor sabah şükürle yataktan kalkıyorum. Her şeyi ona soruyorum. Rabbim bir şekilde bana cevap veriyor. Bazen ya birinden konuşarak bazen birden bir sohbet açılarak, bazen televizyondan, bazen bir takvim yaprağı, bazen bir şarkıdan. Allah’la konuşulur mu diyenlerde olmadı değil. Konuşulmaz mı hiç, o ki bizlere şah damarınızdan da yakınım der. Neden konuşulmasın ki. Bu kez etrafımdaki sıkıntılı kişilere de söylemeye başladım. Allahtan iste gönderir. Allahtan iste seni korur. Allaha sor cevap gönderir gibi gibi. Bir müddet sonra istedim vermedi. Sordum cevap yok gibi dönüşler alınca şaşırmıştım. Demek ki tam bir teslimiyet ve sabır şarttı. Hiç acabasız inanmak gerekti. Dinin şekilden şemalden ibaret değil de gönülden güvenle ihlasla olduğunu. Acıkmış kapalıymış yok namaz kılarken saçı görünmüş yok ayağı çıplak olmazmış gibi gibi bilmeden bazılarının Allah’la kulun arasına girmeye çalıştığını. Bu şekilde davranışların da insanların dini bu seklide zannedip uzaklaştırabildiğini. Rabbim diyor ki kulum bildikleriyle amel ederse ona bilmediklerini de öğretirim. Varsa hata kusur yanlışımız, Rabbimiz zaten bize öğreteceğini söylemekte. Biz yeter ki gayret edelim. Sabırla yardım isteyip şükürle devam edelim yolumuza inşallah.

Yorgun bitmiş tükenmiş ayakta durmakta zorlanan ben. Düştüm kalktım kanadı dizlerim. Yıllarca hastalıklarla boğuşmuştum. Fiziken de çok yıpranmış her 5, 6 haftada bir aniden belim tutuluyor, iki büklüm kalıyor, 3 gün hiç bir şey yapamaz halde oluyordum. Bir gün tam da öğlen namaz vakti gelmişti ve birden yine bükülüp kalmıştım. Namazı nasıl kılacağım diye endişeye düşmüştüm. Sonra hatırladım

oturarak da namazın kılınabileceğini. Araştırmaya başladım. Nasıl niyet edilir, nasıl kılınır derken Rabbim dedim oturarak içime sinmeyecek ne olur bana yardım et. Namazımı ayakta kılayım. Bir mucize daha yaşatmıştı Rabbim. Ayağa kalktım. Namazım bitene kadar eğilip kalabildim. Namaz bitince yine eski halime dönmüştüm. Sürünerek yatağıma uzandım. Öyle bir ağırlık çökmüştü ki, hemen uykuya dalmışım.

Yine bir rüya gösteriliyor. Rüyamda yerde oturuyorum. Odada bir sedye var. Beyaz önlüklü bir bayan ve bay doktor var. Bayan diyor ki doktora, tamam şimdi iyice uyuştu ve beni yerden kaldırıp sedyeye yatırmaya çalışıyorlar. Bağırıyorum. Ne yapıyorsunuz bana, bırakın beni diyerek karşı koymaya çalışıyorum, ama gücüm yok. Sonra ensemden çok uzun bir iğne batırıyorlar. Canım çok yanıyor. Başıma buz torbaları koyuyorlar, uyanıyorum. Normal bir şekilde ayağa kalkınca, Allah'ım diyorum ağrı sızı yok yürüyebiliyor, eğilip kalkabiliyorum. Şükürler olsun Rabbim beni şifalandırmıştı. İnanılır gibi değildi. Bir daha ne bel tutulması, nede her hangi bir Fiziki rahatsızlık yaşamamıştım. Bütün evhamlar, korkular, huzursuzluklar gitmiş, yerini içimde tarifsiz bir huzura bırakmıştı.

Put deyince Hz İbrahim(aleyhissselam) gelirdi aklıma putları kıran. Oysaki ne çok putlar var mis sonradan öğrendiğim, içimde biriktirdiğim. Ne kadar zormuş nefisle mücadele etmek. Nefis ölmez pusuda beklermiş. Her an ortaya çıkabilir, bizim en zayıf noktalarımızı çok iyi bildiğinden, hiç ummadığımız bir anda yakalayıverirmiş.
Hz. Peygamber(sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz, Tebük seferinden dönünce, "Hoş geldiniz! Küçük cihattan büyük cihada geldiniz." buyurdu. Bunun üzerine Sahabiler, büyük cihadın ne olduğunu sordular. Hz. Peygamber (asm): "Büyük cihad: nefisin heva ve hevesine karşı yapılan cihaddır." diye açıkladı. Bu hadisinde Hz. Peygamber (asm), en kalabalık bir ordu ile katıldığı Tebük seferini "küçük cihad" olarak vasıflandırırken; nefse karşı verilecek mücadeleyi "büyük cihad" olarak nitelendirmektedir.

Zayıf noktam çocuklarım. Bir gün incinmiş ağlıyorum. Arkadaşımla paylaşıyorum ben onları ne zor büyüttüm diyorum. Arkadaşımın lafıyla kendime geliyorum. Çocuklar sana verilmiş bir emanettir. Sahibi yüce Rabbimizdir, onları sen mi büyüttün? Allah diledi sana gücü verdi, o büyüttü. Balyoz gibi kafama inivermişti bu kelimeler

evet her şeyin tek sahibi Rabbimizdi o dilemeyince bir yaprak bile kımıldayamazdı ve bir ayetle konuştu ve dediki üzülme.

Tövbe suresi 128. Ayet:

-"Lekad câekum resûlun min enfusikum azîz(azîzun), aleyhi mâ anittum harîsun aleykum bil mu'minîne raûfun rahîm(rahîmun)"

"Andolsun ki; size, sizin içinizden azîz bir Resûl geldi. Sizin üzüldüğünüz şey, O'na ağır gelir (O'nu üzer). Size çok düşkün, mü'minlere şefkatli ve merhametlidir."

Eğer üzüldüğünde düşünürsen Allah'ın da üzüldüğünü Peygamberimiz(sallahu aleyhi vesellem)'in de bizim için üzüldüğünü işte o zaman üzülmezsin üzülmesinler diye demişti. Bu ayet de beni çok etkilemişti. Allah ondan razı olsun. Kalk dedi 2 rekat tövbe namazı kıl. Çocuklarına bir şey olsa yine sen üzüleceksin öyle değil mi?

9. BÖLÜM

Namaz kılıyorum loş bir ışıkta. Birden Arapça yazılar yazıyor namazlığımda. Aman Allah'ım diyorum ne yazıyor? Arapça da bilmiyorum. Ne çok isterdim ne yazdığını bilmeyi. Sabah kalkıyorum. Arapça ve mealli olan Kuran-ı Kerim'i mealden okurken, birdenbire Arapça olan, kısa bir süreyi okuduğumu fark ediyorum. Tüylerim ayağa kalkıyor çok etkileniyor ve mealine bakıyorum ne demek diyerek.

Maide suresi 9. Ayet:

-"Allah, iman edip salih ameller işleyenler hakkında, "Onlar için bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vardır" diye vaatte bulunmuştur."

Ağlıyorum Rabbim sen ne güzel bir Allah'sın çok çok teşekkür ederim. Allah'ım yardım et ne olur. Allah dostlarıyla karşılaştır onlarla beni dost eyle. Sen bana öğret. Ben bilmiyorum. Sana iyi bir kul olabilmem için yardım et. Sana nasıl dua edilir onu bile bilmiyorum. Rabbim ne olur sen bana öğret. Birden bire ağzımdan sesli olarak şu sözler çıkıyor:

"Bana sevmeyi öğret…"

Allah'ım evet sevmeyi hiç bilmiyorum diyerek ağlıyorum. Belirli bir zamandan sonra kıyafetlerim değişiyor yavaş yavaş. Askılıdan kolsuza, Kolsuzdan uzun kolluya. Kendimi çıplak hissediyorum. Rüyalarımda kendimi başörtülü görmeye başlıyorum. Bir rüya iki, üç derken yine aylar sonra bir rüyamda üzerime uzun bir elbise giydiriyorlar. Biraz öne çekip ensemi de örtüyor bana başımı nasıl örtmek gerekiyor onu öğretiyorlar. Ama bir türlü örtü takamıyorum. Nefsime öyle zor geliyor ki. Bir gün yine bir rüya gösteriliyor. Namazdayım. Arkamdan bir el başıma bir örtü daha geçiriyor, uyanıyorum. Rabbim ne kadar güzelsin diyorum senin emrini yerine getiremediğim için beni yavaş yavaş hazırlıyor, yardım ediyorsun. Teşekkür ediyor, başımı örtüyorum. Şükürler olsun nasip eden Rabbime. Ah benlik ah. Sen değil misin bana dünyayı dar eden. Sonra da Rabbini suçlayan. Güzel Rabbim der ki:

Şura suresi 30. Ayet:

-"Başınıza gelen her musibet, kendi ellerinizin kazandığı günahlar, ihmal ve kusurlar yüzündendir. Bununla beraber Allah, o günah ve kusurların pek çoğunu da affediyor."

Allah başımıza bela verdi. Allah şöyle yaptı, böyle yaptı. Rabbim affet bilmeden ne çok iftirada bulunmuşum sana. Nefsimi temize çıkararak. Hangi makama ulaşırsan ulaş, nefsini itham et, onu temize çıkarma.

Nitekim Kur'an-ı Kerîm'de, Hz. Yusuf'un (aleyhissselam) şöyle dediği buyruluyor:

Yusuf Suresi 53. Ayet:

-"Ben nefsimi temize çıkarmam. Muhakkak ki nefis kötülüğü emredicidir."

Hz. Yusuf (aleyhissselam) gibi Allah Teâlâ'nın masum bir nebisi bile nefsini temize çıkarmıyorsa, masum olmayan kimseler nefislerini nasıl temiz çıkarabilirler? Bir an düşünceler geçiyor içimden. Sen değişirsen her şey değişir Nasıl değişirdi insan? Her şey nasıl değişebilir? Aklım almıyordu önceleri. Yaşadıkça anlamaya başlıyordu insan. Kişilerle paylaştıkların, ortak noktaların kalmayınca, ya da azalmaya başlayınca.

-"Türkü bara gidelim mi?"

-"Yok ben daralıyorum artık oralarda."

-"Kafa dağıtırdık ya neyse."

-"Falan yerde Konser var Haluk Levent gelecekmiş. Oraya gitsek?"

-"Kafam çekmiyor artık gürültüyü."

-"Nasıl ya sen onu çok severdin." Şöyle yapsak, yok. Böyle yapsak, yok. Derken paylaşacak bir şey kalmayınca nasıl devam edebilirsiniz ki? Ya siz uzaklaşacaksınız ya da diğerleri sizden uzaklaşacak. Hayatım sakinledi. Ne güzelmiş sakin bir hayat. Çok şükür elhamdülillah.

10. BÖLÜM

Nerden nereye atlıyorum. İlk evliya ziyaretim geldi şimdi aklıma. Zikir öncesi hayatımda korku, evham, vesvese, her şey vardı. Gece ışıksız uyuyamazdım korkudan. Suda boğulma korkumda vardı. Yurt dışında yani hayatımı geçirdiğim bu şehirde, çok vefalı güzel bir kardeş, güzel bir dostum da vardı. Yıllarca birlikte çok şey paylaştığımız beni hiç terk etmeyen. Allah ondan da razı olsun hakkını ödeyemem. Onun tavsiyesi üzerine ilk izlediğim evliya filmi Aziz Mahmut Hüdai hazretlerinin hayatiydi. Ziyaretine gelenler için duası vardı:

“Ya Rabbi! Kıyamete kadar bizim yolumuzda bulunanlar, bizi sevenler ve ömründe bir kere türbemize gelip ruhumuza Fatiha okuyanlar bizimdir. Bize mensup olanlar, denizde boğulmasınlar; âhir ömürlerinde fakirlik görmesinler; imanlarını kurtarmadıkça ölmesinler; öleceklerini bilsinler ve haber versinler ve de ölümleri denizde boğularak olmasın..!”

Sırf boğulma korkumdan dolayı Sultanı ziyarete gitmiştim. Onun duası vesilesiyle boğulmayacağımı düşünerek. Daha sonraları ise öyle utanmıştım ki bu durumdan. Bir dahaki seferde sultandan özür dilemiş, bu kez olan ziyaretim için ise onu sevdiğimden dolayı olduğunu söylemiştim. Kendisine karşı tarif edemeyeceğim bir sevgi oluşmuştu içimde.

11. BÖLÜM

Oğlum büyüdü bir gün bana, anne ben âşık oldum dedi. Nişan vs. derken oğlum işsiz kaldı tam da evlenmek üzereyken. Birden bire tüm kapılar kapanmış, tüm uğraşlarına rağmen burada bir iş imkânı bulamamıştı. Buradan uzağa da gitmek istemiyordu. Nişanlısı uzakta oturuyor ve orada iş bulma imkânı da vardı. İş yoksa düğün yok dediler. Bir gün bana bir rüya anlattı oğlum. Anne çok garip bir rüya gördüm. Sen ve ben arabanın arka koltuğunda oturuyoruz. Araba gidiyor, ama direksiyonda kimse yok. Kendi kendine, hiç bir yere çarpmadan gidiyordu dedi. Oğlum nasipten öte yol yok. Belki nasibin uzaklarda, nişanlının oradadır diyerek oğlumu uğurladım. Daha sonra ise, diğer oğlumda o tarafa gidince kaldım o ara iki buçuk yaşında olan kedimizle. Çok zor gelmişti çocuklardan ayrı kalışım. Kediyle yaşama devam ederken birden kedimde hastalanmıştı. Düşünüyordum kimi sevsem ya öldü ya da uzaklara gitti. Kalan sadece çocuklarımdı. Gün geldi onlarda şimdi uzaklarda. İçim çok acıyordu. Veteriner de kedim için, “Ağır hasta ölebilir hazırlıklı olun.” dedi. Geceleri onunla uyuyup uyandığım, evdeki tek can yoldaşım da gidecekmiş beni bırakıp. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Sonra dedim ki Rabbim sana her şey için çok teşekkür ederim. İki buçuk senedir kedimle ne güzel sevgi dolu günler geçirdim. Bana ne güzel bir hediye verdin. Demek zamanı gelmiş sahibi de sen, veren de sen alacak olanda sensin. Her şey senin ki zaten. Çok teşekkür ederim Rabbim dedim. Kedimi sevdim, öptüm, vedaya hazırlandım ve yine bir mucize olmaz mı? Kedim bir hafta sonra iyileşivermişti. Rabbim bana bir şeyler öğretmek istiyordu. Putlaştırma diyordu, putlaştırma. Sev, ama putlaştırma. Anladım ki her şeyin başı teslimiyetti. Çocuklarsa bana Rabbimin hediyesi emanetleriydi. Her şeyin tek sahibi:

Yüce Rabbimizdi…

12. BÖLÜM

İstanbul'dayım. Aziz Mahmut Hüdai Hazretleri'ni ziyaret ediyor, içimden onunla dertleşiyorum. Ben onu duyamasam da onun beni duyduğunu biliyorum. Allaha bir türlü yakın olamadığım için üzüldüğümü, ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söylüyorum. Birden bire oturduğum yerde sanki kırık mum parçaları oluyor. Elime alıyorum bunlarda nerden geldi diye etrafıma bakıyorum. Kirik kırık bir sürü parçacıklar. Alıp eve geliyorum. Akşama kadar düşünüyorum. Kırık mum ne ise yarar ki, derken tefekküre dalıyorum. Hiç bir işe yaramaz, yaksan yanmaz. Önce kendinden başlamalı, mum olmalı, yanmalı, etrafa ışık saçmalı, sönmeden diğer mumları da tutuşturmalı. Elif olmalı ışık olmalı... Ama nasıl? Nerden başlamalı? Kafamda birçok cevapsız sorularla yaşamaya devam ederken, bir gün Youtube da birden bir sohbet açılıyor. Konu nefis mertebeleri. Boşuna açılmamıştır diyerek merakla dinlemeye başlıyor, dinledikçe hayran kalıyorum, bilmediğim bu kişinin hoş sohbetine, ilk kez bu kadar detaylı nefis mertebeleri hakkında bilgileniyorum. Veliler varmış. Kimi kendinin veli olduğunu bilir, kimi ise veli olduğunu bilmezmiş ve daha neler neler. Çok ilginç bir sohbetti. Aradan 2 hafta geçiyor sohbetin ardından. Sokakta yürürken genç bir delikanlıyı görüyorum. Yanında sanki biri varmış gibi sohbet ediyor. O kişinin kendinin veli olduğunu bilmeyen, bir veli olabileceği düşüncesi oluşuyor kendimce. Bir kaç gün sonra tekrar karşılaşıyoruz. Dar bir sokakta, yol kenarında bir kafede, yanında tekerlekli sandalyede kolları ve bacakları olmayan engelli bir ağabey var. Ona eliyle çay içiriyor. Sigarasını yakıyor sohbet ediyor. Selam veriyorum. Hemen selamımı alıp hiç duymadığım dualar ediyor bana. Şaşırıyor ve soruyorum.

-"Bu duaların anlamı nedir? Nereden öğrendiniz? Bana da öğretir misiniz?" Ve diyor ki:

-"İlim öğrenilmez öğretilir. Peygamber Efendimiz(sallallahu aleyhi vesellem) öğretti. Sana da öğretir." Çok etkileniyorum.

Farklı biri, bir şey soruyorum bana ayetle Kuran'la cevap veriyor. Bir şeye şahit oluyorum. Yoldan geçen bir bayan zorlanıyor ve tekerlekli sandalyedeki ağabeyi azarlıyor. Arabanı kenara çeksene az kalsın düşecektim. Ağabey de diyor ki "Hakkını helal et kardeşim istemeyerek oldu." Mütevazılığına bakın ağabeyin eli yok ki çeksin. Ama kibarca istemeyerek oldu diyor. Biran tefekkür ediyorum. Bayanın eli ayağı var yürüyebiliyor ne büyük bir nimet sırf geçerken

zorlanmış şikayette. Ağabey ise engelli ama gayet sakin. Çok etkileniyorum.

-“Abla benim hayatım i dinlemek ister misin?” diyor birden bire.

-“Tabi ki…” diyorum ve yanına oturuyorum. Göçük altında kaldığını, kollarının ve bacaklarının kesildiğini, yanındaki o delikanlının da kendisine baktığını söylüyor. Akrabası da değilmiş. Rabbim hiç bir kulunu yalnız bırakmıyor o genç delikanlıyı ağabeye yardımcı vesile eylemiş. İnanılır gibi değil, değil mi? Ama gerçek.

Rabbim ne güzelsin.

Tekrardan karşılaşabilmek umudu ile vedalaşıp gidiyorum.

13. BÖLÜM

Yılların hayaliydi İstanbul. Tevafukken yönlendirildiğim ve manevi bir havası olan bu semte hayran kalmıştım. Bir gün orada, ülkemde yaşayabilme hayali. Sırtımda sırt çantasıyla hiç bir yere bağlı kalmadan. Tarifi imkânsız bir özlem içindeydim. Kim bilir belki bir gün nasip olur düşüncesiyle yaşamaya devam ederken, rüyalarım da bazı zatların ismi geçiyor, uyanıyor hayatlarını araştırıyorum. İstanbul ile bağlantısı olduğunu okuyorum hayatlarında. Yollar İstanbul'a çıkıyor sanki. Annemin hastalığı ve vefatının ardından, zor günlerden geçiyor İstanbul'a gidiyorum. Bir ay kalayım iyi gelir derken üç ay geçiyor ve orada da bir hayat kuruyorum kendime.

Tasavvuf ehli, kardeşlerim de var buralarda fırsat buldukça görüştüğüm. Bundan sonrası Almanya İstanbul hattı gibi gel gitler içinde buluyorum kendimi. Bir rüzgâr eser gibi biraz orda biraz burada…

Nereye aitim diye sorguluyorum bazen kendimi. Kah orada kah burada. Her yerde bir parçamı bırakıyorum. İki ülke iki hayat. İstanbul'un maneviyatını, buranınsa sakinliğini arıyorum. İstanbul'da maneviyat var, ama alışık olmadığım bir kalabalık. Burada ise sakinlik. Ama maneviyat yok. Ezan yok. Oğlumun biri bana hediye ezan saati almış evde ezan okunuyor. Diğeri de bana koku almış Kâbe'nin kokusuymuş. Çok duygulanıyorum. İstanbul'da kedilerimde var yolumu gözleyen. Bir de gönüldaşlarım… İyi ki varlar, şükürler olsun bizi kardeş eyleyen Rabbime.

Bir varmış bir yokmuş misali bir rüzgâr esiyor bazen hafif bazen şiddetli iki arada bir derede kalmış gibi, Araf'ta kalmış gibi. Her yerde bir parçamı bırakıyorum bir yapboz gibi. Gidiyorum bir yanım eksik. Dönüyorum bir yanım eksik. Tamamlanmıyor parçalarım. Ne Can dan geçiliyor Ne de Canan dan. Plan yok, gün yok, saat yok.

İçimde bir deli rüzgâr kah oraya kah buraya...

14. BÖLÜM

Bir gün caminin orada bankta otururken yine o genç geliyor engelli ağabey ile birlikte. Selam verip oturuyorlar banklardan birine birden pat diye bir ekmek düşüyor yere nerden geldiği belli olmayan. Etrafa bakınıyorum şaşkınlıkla. Bir bayan geçiyor o an söylenerek yere ekmek mi atılır ya diyerek yoluna devam ediyor. Kalkıyorum ekmeği yerden alıyorum ve o genç diyor ki :

-“Benden önce davrandın ben alsaydım sevabı benimdi sen yerden kaldırdığın için senin nasibin. Allah sana sevap yazmak istedi.” diyor.

-“Hiç öyle düşünmemiştim.” Diyorum birden bire bir telaşa giriyor “Gitmeliyim.” diyor “Haber geldi çatıda bir kedi var inemiyormuş onu kurtar malıyım.” diyerek hızla koşarcasına uzaklaşıyor. Bense yine şaşkın ardından baka kalıyorum. Bir gün yine o delikanlı geliyor yanıma. Bu kez yanında yok engelli ağabey. Onu her gördüğümde bir şeyler öğrenebilmek umuduyla içim sevinçle doluyor. O gün de bana Hz. Musa(aleyhisselam) ile Hızır(aleyhisselam) kıssasını anlatıyor. Kehf suresi ayetlerle. Kıssanın sonunda Hz. Musa(aleyhisselam) ile Hızır(aleyhisselam)’ın yolu ayrılıyor. Bana diyor ki:

-“Abla bundan sonra seninle yollarımız ayrılıyor.” Ben şoke oluyorum bir anda.

-“Ama neden kardeşim bilmeden seni incitecek bir şey mi söyledim?” Diyorum.

-“Hayır diyor sen çok elit bir ablasın. Yollarımız ayrıldı ama Allah sana başka kanallar açacak” eliyle işaret ederek “Şu kişilere dikkat et sana zarar verebilirler uzak dur olur mu?” diyor ve gidiyor. Şaşkınlık içindeyim sanki bir hazine kaybetmiş gibi üzülüyorum içim çok acıyor. Hakkında bildiğim tek şey evsiz sokaklarda o engelli ağabey ile birlikte yaşadığı. Onu her gördüğümde Bana Allah’ı hatırlatan ayet ve meallerle Kuran-ı anlatan benim için konuşan bir Kuran... O da çıkıp gidiyor hayatımdan...

O gün yürürken yerde bir yazıya rastlıyorum. Beton dökülmüş üzerinde büyük harflerle HIZIR yazıyor. Arkadaşın yeni açtığı bir kafenin önünden geçerken kafeye giriyor hayırlı olsun inşallah diyorum ne güzel bir ortam. Hasırdan kitaplıklar asılı, ilk gözüme çarpan da bir kitap oluyor onca kitabın arasından: Hızır. Ne garip bir gün diye düşünüyorum bu bir tesadüf olabilir mi? “Kitabi alabilir

miyim? Dikkati mi çekti iznin olursa okumayı çok isterim.” “Tabi ki.” diyor. Alıp evime geçiyorum sabırsızca başlıyorum okumaya sabaha kadar elimden bırakmayarak. En etkili bölüm:

Gökte sallanan iplerden bahsediliyor kitapta. Aman Allah’ım diyorum Gökte gerçekten ipler mi varmış? Bir rüyam geliyor aklıma.

Çöldeyim, çölde bir kapı elimde anahtar var ve sallanan iki tane uzunca bir ip. Göğe bakıyorum masmavi. Gökten aşağıya doğru uzandığını görüyorum iplerin. Çölde kapı, elde anahtar ve ipler. Tefekküre dalıyorum.

15. BÖLÜM

İçimde dinimi öğrenme isteği, hep bir şeylerin eksikliği, ruhum aç yetmiyor, daha çok daha çok daha çok istiyor. Zamansız çiçek açmazmış, her şeyin bir zamanı var derler ama sabırsızım işte. Kim bilir sabrı öğretmeye çalışıyor belki de Rabbimiz. Bir yerde duramıyorum. Elimde değil. Her gün 15,20 kilometre deli gibi yürüyor yürüyorum. Sanki içimin yangını bu şekilde sönecekmiş gibi. Yürüyorum nereye gittiğimi bilmeden. Kendimi bazen Hüdai Hazretlerinde, bazen sahilde buluyorum. Durulmak istiyorum bu gidiş nereye? Aradan aylar geçiyor, yine bir sohbet açılıyor. Dinliyorum bu ilgimi çeken Kuran ve sünnet dışı hiç bir şeyine şahit olmadığım şahsı araştırmaya başlıyorum birçok sohbetini dinledikten sonra. Allah ondan razı olsun. Kendime gelebilmemde, kafamdaki birçok soruma cevaplar bulmama vesile olmuştur kendisi. Yine dualara devam ediyorum. Rabbim çok yalnızım ne olur beni Allah dostlarıyla karşılaştır velilerle dost eyle. Sana daha da çok yakın eyle...

Dini kurslar varmış. Daha iyi bilgileneceğimi düşünüyorum. Bir yerden başlamalı dinimi öğrenmeliyim. Fıkıh dersleri Siyer-i Nebi vs. bir çok etkinlikler var listede. Bu ne demek, şu nedir derken açıklıyorlar. Birinci ikinci üçüncü sınıf gibi derece derece guruplar varmış. “Beni 1 den başlatın olur mu?” diyorum. “Tamam.” diyorlar haftada 3 gün yoğun bir tempo ve başlıyorum. İlk ders çok güzel, ikinci ders harika. Üçüncü derste içim daralmaya başlıyor. Bana ne oluyor diyorum. Herhalde nefsim istemiyor dayan diyorum kendime öğrenmelisin. Resmen boğuluyor fenalaşıyorum sebebini bilmeden. Ama inatla bitmesini bekliyor dersten çıkmıyorum. Sadece şu kitap okunacak diyorlar ve konu İslam’da evliliğe geliyor Hristiyanlardan örnekle.

-“Hristiyanlarda evangelistler de böyle.” diyor hoca hanım.

-“Hocam yanılıyorsunuz bu anlattığınız Katoliklerde var evangelistler şu şekildedir.” deyince, tabi herkes tuhaf tuhaf bana bakmaya başlıyor hâkli olarak. Hoca da dâhil.

Bir daha derse girmemek üzere gidiyorum...

16. BÖLÜM

Tasavvuf sohbetleri oluyor, katılıyorum. Konuşulanlar hep Allah'ın güzelliği, merhameti, şefkati, sevgisiydi. Bütün kullarını sevdiğiydi. Herkese karşı hüsnü zan beslemeli kucak açmalı kalbi zikirle temizlemeliydi. Birçoğumuzun vardır etrafında birileri yakınırız ya hani sadece işi düştüğünde arar muhakkak yine bir şey isteyecek diye. Diyor ki hocalardan biri: "İşte böyle bir durumda sakin ha öyle düşünmeyin. Geri çevirmeyin. Düşünün ki Allah o kişiyi size yönlendirdi sizi vesile eyledi çünkü kula hizmet Allaha hizmettir, çok kıymetlidir. Teşekkür etmeliyiz Rabbimize ne güzel bizi vesile eylemiş diye." Beklentisiz çıkarsız dostluklar yaşıyorduk, her şey sadece Allah içindi. Ne güzel bir şeydi beklenti olmadığı için hayal kırıklığı da yaşanmamış oluyordu.

Camideyim namaz kılıyorum, yanımdaki bayan söyleniyor "Çorapsız olmaz ayağını gösteremezsin vs." "Ablacım sapık mı bu adamlar ayağıma baksınlar?" diyorum ve çekiyorum camiden. Nefsime çok ağır geliyor söyledikleri. Yok ya diyorum ben bir daha bu camiye gitmeyim. O gün de yine Tasavvuf sohbeti var. Bu kez bana konuşuluyor diyorum camideki olaydan haberleri yok kimsenin. Birisi camide dışlandığı için bir daha camiye gitmek istemiyormuş. Dedim ki diyor anlatan hoca, gitmeden önce de ki Rabbim ben senin için gidiyorum senin için gideceğim her ne olursa olsun de, git diyor o zaman her şey daha güzel olacak. Gitmiş diyor. Aa sen mi geldin hoş geldin diye insanlar ortada dönüyor hal hatır soruyorlarmış. Allah'ım senin için. Ne güzel ne anlamlı bir cümle Allah'ım senin için. Cevabım gelmişti. Kim ne derse desin orası Allah'ın eviydi. Hem niye bana ağır gelmişti ki? O bayanda aslında kötü niyetli değildi. Öyle öğrenmiş oda kendince bana öğretmek istemişti. Herkes bizim öğretmenimiz değil miydi? Hiç bir şey tesadüf değildi. Bunu çok sık kendime hatırlatmam gerekliydi. Yüce Allah şekle şemale bakmazmış ille de kalbi selim ille de kalbi selim der Evliya Sultanlarımız. Tabi ki Rabbimizin buyruğuna göre giyinmeli ama kalbide zikirle temizlemeli. Allah temiz kalplerdedir kirli yere nasıl gelsin değil mi? Ahhh nefsim ahhh ne yapacağız seninle?

Yine yurt dışındayım. Bir sohbet açılıyor yeniden. Yaratılan her şeyin bitkilerin hayvanların ağaçların her şeyin devamlı Allah'ı zikrettiğini öğreniyorum. Aman Ya Rabbi ne güzel bir şey. Her şey

seni zikrediyormuş. Ağaçlar zikirde börtü böcek zikirde. Kendimi dışarı atıyor, tefekküre dalıyorum.

Ağaçlar zikirde, dalını nasıl kırar nasıl incitirsin? Çiçekler zikirde, onları nasıl koparırsın? Çimenlere bakıyorum. Papatyalar, renk renk çiçekler var, yürürken üzenlerine basmaktan korkuyorum. Her şey ne kadar güzel. Eşyalar zikirde, evdeki masa, ahşap dolaplar, her şey zikirde yine bir sohbetini dinliyorum Üstadın. “Kirlenmiş çamaşırları ne yaparız atarız kirli sepetine. Atmayın onlar size hizmet etti.” diyor Üstadım. “Teşekkür edin ve katlayıp öyle koyun sepete.” Allah’ım diyorum ne güzel bir şey düşününce. Her şey biz insanoğluna hizmette. Hayvanlar alemi, bir anne kedi fareleri emzirmekte. İnanılır gibi değil bir köpek annesiz yavru kedileri sahiplenmiş emzirmekte. Tavuk, kedi yavrularını sahiplenmiş, altına almış ısıtmakta. Yine bir kedi köpek yavrularını emziriyor. Hayvanlar bizlere örnek olmakta. Her şey yardımlaşma paylaşma içinde. Peki ya bizler ne durumdayız? İnsan ki Allah’ın halifesi. Yaratılmışların kıymetlisi değil miydik? Bir biz birbirimize tutunamamışız ne acı. Ocular bucular şucular… Oraya gitme bizim camiye gel. Yok, onlara gitme bize gel.

Onlar kim? Şunlar kim? Camiler kimin? Nedir bu aramızdaki ayrım? Biz ki, Rabbimizin nurumdan üfledim dediği, bir bütünün parçaları, özümüz bir değil miydi? Neden dağılmıştık sorun neydi? Kafamda yine bir sürü düşünceler. Ümmetim ümmetim diyen gözü yaşlı Sevgili Peygamberimiz(sallahu aleyhi vesellem) kim bilir ne kadar üzülüyordur bu halimize. Beni derinden yaralayan ayet geldi yine aklıma.

Tövbe suresi 128.

“Andolsun ki, size sizin içinizden aziz bir Resul geldi. Sizin üzüldüğünüz şey, O’na ağır gelir (Onu üzer). Size çok düşkün, müminlere şefkatli ve merhametlidir.”

Rabbim affet sana layıkıyla bir kul olamadım. Canim Peygamberim sana da layıkıyla ümmet olamadım çok üzgünüm sen de beni affet…

17. BÖLÜM

Gidiyorum İstanbul'dan. Yine içimde özlemlerle. Mürşidi Kamil istiyorum Rabbimden. O beni yönlendirecek umudundan vazgeçmeden bir gün aylar önce sohbetleri karşıma çıkan zat gösteriliyor rüyamda. Aylar sonra yine o zat. Ve yine o zatı rüyalar gösterilen dördüncü rüyadan sonra, bir şekilde araştırmaya başlıyorum kendisini rüyasında görüp bulanlar varmış. Sonunda çok şükür ulaşıyorum kendisine. Hiç şüphesiz vesvesesiz, acabasız. Görmeden sohbetlerinden tanıdığım, hayran kaldığım, rüyalarımda sohbetini dinleyip, rüyalarımda rüyalarımı anlattığım, o güzel zat o güzel insana. Dualarımı kabul eden, beni yönlendiren Rabbime şükürler olsun. Rabbim buldurmuş o yönlendirmiş. Daha görmeden sevdirmişti. Ne büyük bir lütuf ne büyük bir mutluluktu. Hamdolsun…

18. BÖLÜM

Nerden başlamalı derdim ya hani. İlk Öğrenmem gereken "EDEP"miş. Edebül Müfreti okumakla başladım. Evliya Sultanların kabirlerinde de yazardı.

"EDEPLE GELEN LÜTUFLA GİDER." Ne kadar da hafife almışım. EDEP YA HU...

Bu bir gönül işiymiş. Burada her şey çok farklı, çok güzel. Kimse ne seni ne de kıyafetini kınamıyor. Hiç kimse özelini sormuyor. Herkes sana kucak açıyor. Kuran ve Sünnete göre yaşamaya çalışıyor. Herkes Allah için hizmette. Yemek içmek tüm faaliyetler ücretsiz. Her şey ALLAH için. Para toplamak dilenmek hatta bunu andırmak bile yokmuş. Kula hizmet Allah'a hizmetmiş. Hizmet eden aslında himmet alanmış. Sevgi, saygı, hoşgörü, kardeşlik var. Herkes eşit kimse kimseden üstün değilmiş, üstünlük sadece takva ile olurmuş. Takvanın ise kimde olduğunu bilen ALLAH'mış. Bu bir gönül işiymiş. Her şeyin başı teslimiyetmiş. Kocaman bir ailem var artık. Çıkarsız, beklentisiz… Hiç kimse hiç kimseden bir şey istemez. Alan değil veren eller var. Rabbim kıymetli Üstadımdan ve tüm kardeşlerimden Razı olsun inşallah.

Ne olursan ol yine gel.

Burası öyle güzel bir yer ki, kapılar ardına kadar açık. Adam toplamak gibi bir durum söz konusu bile değil. Bu bir gönül işiymiş rüyasında gören gelip buluyormuş... Aramakla bulunmaz bulanlarsa arayanlarmış.

Huuuu huuuu

Lailaheillallah

Muhammeden Resûlullah Huuu…

"Vakti şerifler hayrola,
hayırlar feth ola,
şerler def ola.
Allah-ı Azim-i Şanın ismi ile kalbimiz tahir, mütahir pak ola."

H A Z I R L A Y A N : A N O N İ M